

Володимир ВУСИК – поет, мешкає в Кременчуці. Член міської літературної спілки “Славутич”. Свої вірші найперше адресує друзям, колегам по роботі та перу і не надто прагне виходити на широку аудиторію.

Упродовж життя перепробував професії тракториста, вчителя, інженера, журналіста. Про першу з них, а було це в старовинному козацькому селі Говтві, що в Козельщинському районі, при злитті річок Говтви і Псла, залишилися найтепліші спогади. Про уклад життя віддаленої від цивілізаційних осередків місцини 50-х років минулого століття, де збереглися ще риси століття позаминулого, може розповідати годинами. Звідти ж, із того мальовничого краю, з неспішного сільського побуту, з відкритості стосунків земляків та їхньої барвистої мови, народилася жага Володимира до небуденного слова.

Ще тоді він почав називатися сількором (робив дописи в районну газету), а через роки в місті – робкором. Проте довго керувався думкою, що краще працювати за креслярською дошкою (на знаменитому тоді автозаводі), аніж описувати трудові досягнення інших. Згодом здобув визнання як заводський поет, його вірші брала до друку єдина на той час у місті газета “Кременчуцька зоря”.

Бурхливі події кінця 80-х – початку 90-х років перевели робітника на журналістську стежку. Незалежність України він вітав як кореспондент нової для наддніпрянського міста газети “Вісник Кременчука”.

Прагнучи якомога швидше українізувати ділове мовлення в промисловості, Вусик на запрошення директора колісного заводу переходить на це підприємство – уже в 90-ті воно задає тон у відродженні рідного слова. А поетичний хист знадобився для прославлення виробничих досягнень колісників. На знак вдячності завод допоміг видати у 2003 році збірку віршів “Прийшов з села – і вибивсь в інженери”.

Володимир Вусик – один із засновників Товариства української мови в Кременчуці, уже 15 років він очолює його міський осередок.

ПРИЙШОВ З СЕЛА

Зізнаюся собі і друзям щиро:
я не сягнув високих рубежів.
Я просто жив.
Задля добра і миру,
і з кривдою ніколи не дружив.
Я не просив добавки до зарплати,
не прагнув ні чинів, ні орденів.
Я просто жив –
так, як навчала мати.
По совісті.
І схоже, що зумів.
Був трактористом – вибивсь в інженери
(попутно попадав в учителі).
На все життя зберіг сільські манери,
оцінки й мірки, що були в селі.
До міста як до вогнища культури
манив з юнацьких літ незнаний світ.
Побачив у квартирах гарнітури
та прагнення “дістати дефіцит”.
В шуканні істин набивав оскому,
і падав, і збивавсь на манівці.
Та ... “царство Боже – у тобі самому” –
віддавна нас навчали мудреці.
Казала мати: “Глянь, он у Тетяни
(женись, мовляв) паркан поверх дерев!”
Не слухався. І все життя без тями
закохувався тільки в королев.
Й хоч Королева, горда й норовиста,

шпильки вганяла щедро без числа,
в моїй душі сільського тракториста
із тих шпичок троянда проросла.
Втішаюсь, що простим лишився й чистим,
і спину перед сильними не гну.
Як був – так є і буду трактористом.
Свій плуг важкий крізь все життя тягну.

НЕ ЗАКОПАТИСЬ

О, як би на своїм житейським полі
уникнути тугих житейських пут!
Не закопатись в бульбі-бараболі,
тісних квартир тупий минути кут.

Щоб не лише миски, каструлі й глеки
з шматком смачненьким десь у них на дні,
а бачити, як ще летять лелеки
в небесній голубій височині!

Робота, дім та стежка до вокзалу
(картоплю боронити від жука) –
усе це світ по вуха зав'язало,
й душа, як віл, в ярмі ходить звика.

З тенет домашніх рвуся, скільки сили,
біжу – не чую власних підшов:
з душі струснути хоч частинку пилу,
то, може б, хто в ній блискітку знайшов!

У тишу лісу, в річки прохолоду
лечу, облуду скинувши свою.
І щирість друзів, як джерельну воду,
щораз ковтками жадібними п'ю.

Бо, попри всі комп'ютерні дурмани,
ще друзі ждуть, співаються пісні,
ще сходять зорі крізь густі тумани,
і лицар з казки скаче на коні.

* * *

Такий прозорий день останній в січні!
Дитячим гамом повняться двори.
Такі довкола свіжі кольори,
так вабить око неба синь згори...
І десь послули всі вітри північні...

Й від того, мабуть, забриніли рано
в глибинах серця струни і мембрани
про трепетні квітневі вечори
і про травневі присмерки ліричні...
Й про те, що зими, врешті-решт, не вічні.
Рівняюсь під весняні прапори!

ДИВИНА

Я питаю себе: та неже так і справді буває?
Я ж гадав, що це тільки
з книжок і пісень дивина.
Ти десь там, а лице твоє
з-перед очей не зникає,
Незважаючи на... Незважаючи на...

Незважаючи на недовірливо стиснуті губи,
Незважаючи на твій задертий при зустрічах ніс,
Як було, так і є – все в тобі таке миле і любе,
І усе це в собі я крізь весни і зими проніс.

Незважаючи на те, що швидко відводиш ти очі
І сідаєш в таксі, коли я лиш на крок не дійшов.
Я дивлюсь тобі вслід,
я дивлюсь, коли навіть не хочу.
Може, це воно й є –
диво дивне, що зветься любов.

Незважаючи на те, що ти от така вередлива,
Незважаючи на те, що, схоже, між нами стіна,
Все, що хочеш, зроблю,
щоб була ти весела й щаслива,
Може, це вона й є –
вся життя мого справжня ціна.

СПОГАД

Як тоді, як торік, тихо падає з неба сніжок,
Обертає на свято мелодії сірого будня...

І у вальсі сніжинок
кружля моїх дум ланцюжок –
Світлий спогад про все,
що було в нас від грудня до грудня.

Від грудневих снігів,
від липневих заgrav і зірниць,
Де ми разом пірнали
в морозяні й росяні ранки,
Додалося в тобі
триста шістдесят п'ять таємниць,
І щільніше зійшлися
у віконці твоєму фіранки.

І не поруч вже ти,
а десь там, а десь там, вдалині...
Не сягають туди
ні листи, ні дзвінки, ні молитва.
Я свій поклик палкий
за тобою пошлю на коні.
Хай хоч землю стрясе
відчайдушна й даремна гонитва.

Хоч льодок у тобі
від моїх слів гарячих не скрес,
Хоч у мріях твоїх
зовсім інші тепер фаворити,
Віднайду, а чи ні,
та проситиму ревно в небес
Дати щастя тобі і моєю любов'ю зігріти.

КОРОЛЕВІ – ЗЛИДАР

Королева живе у високому замку цегляному.
Ось вона!.. Я стою,
в занімінні схиливши чоло.
Ось проходить вона – королева...
Пройшла і не глянула.
Так, неначе у неї таких вже без ліку було...

Королева прийма звично й легко
під руку високою
Дивовижні дари і вітання заморських послів,
Ну, а я в вихідні свою хату в селі кособокою
Підпираю з боків і насвистую пісню без слів.

Часом рибку зловлю у найближчій
до хутора заводі.
І утіху ловлю з тихих плес і високих небес,
А вона все гадає: чи їхать до моря їй в "ауді",
Чи погнати одержаний щойно у дар "мерседес".

Я стою у юрбі, як вона проїздить екіпажами:
Може, вдасться троянду їй кинуть
до царствених ніг
Або вимріять сон,
ніби я став найпершим між пажами
І підтримував шлейф, і від ока лихого беріг.

Королева подасть
 свою руку вельможі пихатому,
 Я ж лиш зрідка у снах
 бачу те, що для них – наяву.
 Та допоки живу,
 їй троянди палкі даруватиму
 І співатиму їй – королеві – допоки живу!

* * *

Зустрілась жінка.
 Як стихійне лихо.
 Ввірвалася в життя, як ураган.
 Ще вчора все було спокійно й тихо,
 а вже в тобі вирує океан.
 Вібрує щогла.
 Й на тугих вітрилах
 твоя душа зривається в політ.
 Молись на неї!
 Це вона відкрила незнаний досі
 і бентежний світ!

* * *

Сотні й тисячі віршів
 присвячено першій любові.
 Про останню ж любов
 ще і словом ніхто не згадав,
 коли світ знов і знов
 постає у нежданій обнові,
 хоч, здавалось би, все вже
 відчув, пережив і спізнав!
 Але ж як вони схожі –
 і перша любов, і остання!
 Все неначе тоді – впізнаю у собі до дрібниць.
 І так само шукаю
 пісні замість слів для зізнання,
 І так само роблю – як хлопчисько –
 без ліку дурниць.

* * *

У віршах у твоїх – осіннього туману,
 Імлистих вечорів і смутку – хоч залиш, хоч
 Зате ні краплі в них лукавства і обману,
 Тож не дарма з усіх на тебе задививсь.

І все розвіялось – все, що було до тебе,
 Нікого не було, нікого – тільки ти.
 Лише в твоїх очах бездонне чисте небо,
 І вже без тих очей нема куди іти.

Заплутана й крива була моя стежина,
 Та в душу мир внесла легка твоя рука.
 І ця моя любов, осіння, як ожина,
 Остання на віку – солодка і терпка.

НАД РІЧКОЮ

Щасливий я, що народився вчасно
 й попити встиг джерельної води.
 А від дощів, що випадали рясно,
 руді не залишалися сліди.

І на мою планету, ще зелену,
 не зазіхав прогресу бік лихий
 засиллям шмаття поліетилену
 й отруйними потоками помий.

Я бігав вранці босими ногами
 по стежці в травах, мокрих від роси,
 до річки між крутими берегами,
 пірнаючи в пташині голоси.

І от в кущах, де лазив по ожину,
 стою тепер, уже на схилі літ,
 і бачу скрізь, де тільки оком кину,
 цивілізації брудний дикунський слід.

Сягнуло людство у космічні далі
 і синтез мозку ставить за мету,
 забувши про зворотний бік медалі –
 про помислів і вчинків чистоту.

Ми так новинкам техніки раділи,
 не боронячи святості душі,
 а душами тихцем заволоділи
 підступні лжепророки й торгаші.

Від них телевізійні серіали,
 реклами гвалт, лаковані цяцьки,
 щоб люди харч духовний споживали
 лиш з їхньої облудної руки.

Хай сунуть юні душі, мов отара,
 услід за віртуальним пастухом.
 Хай манить люд спокус вертка примара
 димком цигарки, сексом і вином.

Над річкою, над вічності рікою,
 стою, немов на березі життя.
 О земле рідна! Я перед тобою!
 Прийми моє синівське каяття.

Дива прогресу й зваби Інтернету
 (на мене погляд, Господи, зведи!)
 віддам за неспоганену планету
 і за ковток джерельної води.

ПІД ПОРТРЕТОМ

Дивлюсь я на начальників своїх.
 Поважні всі – хоч став на п'єдестали.
 Добитись авдієнції у них
 була півдня, а то і дня замало.

Все ніколи, все ніколи, все ні...
Й те ніколи прямує до ніколи.
Біжать, біжать в кипучій метушні
дні й місяці по замкненому колу.

Такі поважні всі, хоч, чорт візьми,
бери й малюй лаковані портрети.
Й збагнув я, під якими чобітьми
спивалися й стрілялися поети.

Невже оце і є середній клас:
котедж, авто, портфель та чеків книжка.
Та те, що рідне, те, що тільки в нас –
обхват грудей два метри і задишка.

А де ж він, де, отой капіталіст,
що нам його малюють на картинці,
що грає в теніс, гольф і ріже твіст,
кермує яхтою і пише вірші жінці?

А де ж він, де, отой середній клас,
призначення чие – єднати класи,
той, що вклонитися красі знаходить час,
а вслід за ним біжать в культуру маси?

А можновладці знов втішають нас:
– Чекайте, не сьогодні – завтра буде...
І дивиться насуплено Тарас:
Коли ж таки Україна вийде в люди?

КОЗАЦЬКЕ СЛОВО

Лиш думкою у давнину долину,
як чую голос глухо крізь віки:
Ану ж таки скажи нам, вражий сину,
Ви козаки чи вже не козаки?

Чом ходите понуро, мов холопи,
якісь банани цілий рік їсте?..
Та на словах пнетесь до Європи,
а Україні ради не дасте.

Одні – щоб знов стелитись під Росію –
хай вже бере і Крим, і маяки...

А ті чекають Спаса чи месії,
А ще якісь там – сильної руки.

Не годні розпізнати, хто бандити,
співаєте хвалу поводитирям...
Та даєте в законниках сидіти отим,
що мірку гречки кинуть вам.

Мо', хто з небес вам кине кращу долю,
поки в картоплі давите жука?
О, та була б на теє наша воля –
усипали б вам добре канчука!

Та наберіться ж розуму і сили,
не будьте лайдаками між людьми!
І не топчіться – йдіть в Європу сміло,
як з батьком Хмелем це робили ми!

ВЕСНЯНИЙ НАСТРІЙ

Життя мені таку ладнало раму,
щоб з неї я – ні вгору, ані вниз.
А Бог раніше ще заклав програму,
щоб хоч ламав, хоч кляту раму гриз.

Хоч дужих крил не дано, щоб летіти
і досягати сяючих вершин,
я не даю собі бездумно скніти
і день за днем пускати на самоплин.

Бринить в душі далеке і бентежне
(десь там, десь там, в уяві на межі)
й підбурює відкласти обережність –
переступати межі й рубежі.

Щораз весна, весела жартівниця,
свій заклик шле від сонця і від зір:
напитись з поетичної криниці
і йти у світ вітрам наперекір.

Беру душі наснагу від поетів,
черпаю енергетику з пісень,
бо нам життя даровано для злетів,
а день без злетів – то несправжній день.

